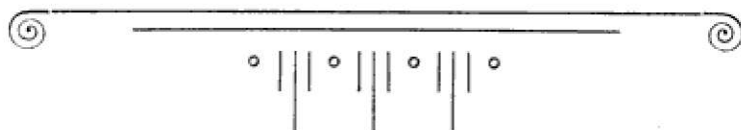

LJUBLJANSKI ZVON

Ašoka.

(259—222 pred Kr.)

»Poslušajte me, dragi Indi moji,
ki prišli v Girnar ste iz daljnih dalj
pred grad moj peš, na slonih in velblodih!
Jaz, Ašoka, vam govorim, vaš kralj!

»Vzor moj najvišji Buddha je Gotama!
On mojster moj je in učitelj moj!
Vanj vpiram jaz oči duševne svoje
in k njemu pot jaz uravnavam svoj.

»Kateri duh razkril nam je smeleje
vso temno bitja našega skrivnost?
Čigava usta kdaj pač razodela
globočjo nam življenja so modrost?

»Čast mu in slava večna! Buddho
Gotamo obožavam in slavim . . .
A jaz, kralj Ašoka, brahmanov naših
zato ne zaničujem, ne črtim.

»V dno duše vselej smili se mi človek,
ki mu oči zastira večni mrak.
Kako naj slepec vodi druge slepce?
Saj sam ne vidi poti, siromak!

»Vse vere indske meni so enake.
Najboljšo vero, mislim, pa imá,
kdorkoli rad pomaga bratom svojim,
kdor ljubi bližnjika iz dna srcá.

»Brez cene vsi obredi so zunanji!
Kaj modrijanu je lupina mar!
Nevednež nikdar, žal, ne vidi jedra.
Ni pa resnice jedro glavna stvar?

»Je vredno zbok lupine se črteti,
prepirati se in se dražiti?
Je prav li, žreci vi in vi menihi,
preganjati se in sovražiti?

»Ne! Mrak umiče jutranji se zarji
in solncu se umiče črna noč . . .
Resnice luči se umiče zmota,
in laž umakne se s svetá nekoč . . .

»Svobodo misli dajem in besedi!
In mnenju vsakemu je pot odprta!
Le da se ljubite med sabo, bratje,
da src vam ne zastrupi srd in črt!

»Tó, Indi moji, jaz sem vam govoril,
jaz, Ašoka, buddhist, vaš stari kralj!
Besede moje vdolbite si v srca
in vsekajte jih z dleti v stene skal!«

Zapomnili besede so si modre,
odišli tiho vsak na svojo stran,
in vdolbli¹⁾ so gredoč jih v skale trde —
in Ind jih čita še današnji dan . . .

A. Aškerc.

¹⁾ Cunningham: Corpus Inscriptionum Indicarum. Vol. primum. —
XII. edikt kralja Ašoke.

